

[Forsvarsministeren.]

det viser sig bestandig, at de store Debatter her i Tinget har vi netop, naar der er Tale om selv den ringeste Forhøjelse af blot en enkelt Konto paa et af de forsvarsministerielle Budgetter. Men jeg har altsaa for længst indrømmet, at der var forskellige Konti, som var for lavt ansat, og det er netop derfor, at man nu fremsætter et Regeringsforslag for at søge at ændre det hele Forhold. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Nybygningskontoen efter Regeringens Forslag hæves fra 1,8 til 4 Mill. Kr. samtidig med, at den samlede Tonnage nedsættes noget, Udrustningskontoen forhøjes, og der er flere andre Forhøjelser, som jeg ikke ved denne Lejlighed skal komme nærmere ind paa.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen stillede saa det Spørgsmaal, om de 4 Mill. Kr. er tilstrækkeligt til Fornyerelser. Dertil svarer jeg: Ja, det er tilstrækkeligt. Efter de Beregninger, der er foretaget af de mest sagkyndige, som vi overhovedet raader over i Marineministeriet, nemlig Direktøren for Skibstilsynet, skal de 4 Mill. Kr. slaa til, men naturligvis har det ikke været Meningen, naar vi satte dette Beløb til 4 Mill. Kr., at hele Flaadeprogrammet skulde være gennemført om 10 Aar; det har jeg aldrig nogen Sinde talt om; det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen skulde læse mine Udtalelser. Jeg har sagt, at de 4 Mill. Kr. i det lange Løb er tilstrækkeligt, og at der for de 4 Mill. Kr. aarlig i en 10-aarig Periode kan opstilles et Byggeprogram; det kan der ikke med det Tal, vi har staaende i Øjeblikket, og hvis vi regner med 15 Aar til Fornyelse af Flaaden, med 4 Mill. Kr. aarlig i 15 Aar eller 60 Mill. Kr., vil det ærede Medlem forstaa, at man, naar man regner med, at et Artilleriskib kan bygges for 10 Mill. Kr., en Torpedobaad for 1,65 Mill. Kr. og en Undervandsbaad for 2,3 Mill. Kr., efter 15 Aars Forløb har det samlede Antal Torpedo- og Undervandsbaade og to Artilleriskibe og er godt begyndt paa det tredje; netop paa det Tidspunkt er det sidste Skib, vi fik, Niels Juel, heller ikke gaaet ud af Brug. Men læg saa Mærke til, hvad jeg har sagt: Der kan opstilles et Byggeprogram. Jeg har altid fremhævet, at i Løbet af en 15-aarig Periode er der i alt Fald ikke saa forfærdelig meget tilbage, inden vi er naaet op til det Antal, som vi i det hele taget skal have.

Det ærede Medlem og flere andre Talere har været inde paa den Udtalelse, der blev fremsat af Ministeriet Neergaard i 1923 om det uundværligste Minimum, og mener, at vi

i Henhold dertil ikke kan fremsætte det Forslag; vi nu har fremsat for det høje Ting. For det første gør jeg opmærksom paa, at der er ikke nogen stor Væsenforskel mellem Ordningen af 1922 og Regeringens Forslag. Naturligvis er der visse Forandringer, men jeg kalder det ikke en Væsenforskel. Jeg har nævnt Mobiliseringsstyrken efter 1922-Ordningen; den sættes til 105 000 Mand. Saa kan det ikke være rent galt, naar Mobiliseringsstyrken efter Regeringsforslaget bliver 100 000 Mand, og der er ingen, selv ikke den mest sagkyndige, der faar mig til at tro, at 105 000 Mand kan løse alle Opgaver, medens 100 000 næsten ikke kan løse en eneste Opgave. Og med Hensyn til Tonnagen for Marineministeriet er Forskellen heller ikke saa forfærdelig stor, idet vi efter Regeringsforslaget faar 4 Artilleriskibe, 16 000 Tons, medens vi efter 1922-Ordningen havde 18 000 Tons, efter Regeringsforslaget 20 Undervands- og Torpedobaade, ca. 6 000 Tons, efter 1922-Ordningen skulde vi have 24 til 7 200 Tons.

Det ærede Medlem mente, at jeg havde udtalt mig forskelligt sidste Aar og nu om den udenrigspolitiske Situation. Jeg havde fremhævet de mørke og de lyse Sider ved den udenrigspolitiske Situation, som det passede mig, som jeg havde Brug for. Nej, aldeles ikke. Jeg har sagt sidste Aar, at den udenrigspolitiske Situation naturligvis ikke er uden Skygger, men jeg har samtidig fremhævet, at der ogsaa var Lyssider, og det fastholder jeg fremdeles. Forskellen mellem 1922-Ordningen og Regeringsforslaget ækvivaleres fuldstændig ved, hvad der er sket fra 1922 til nu. Der er ingen, der vil benægte, at Locarno-Pagten har sin store Betydning, at en Traktat med Tyskland, som vi har faaet siden 1922, ogsaa har sin store Betydning, og at Tyskland er blevet indmeldt i Folkeforbundet, at vi har faaet Kellogg-Pagten, alt sammen Beviser for, at man gør sig Anstrengelser mellem Magterne for at faa en bedre international Forstaaelse. Jeg tror, jeg har anvendt det rigtige Ord, da jeg sagde: Lad os ikke overvurdere det, men lad os heller ikke undervurdere det, for har man ikke Spor af Tro til saadanne Foreteelser, hvorledes kommer vi saa nogen Sinde videre? Alt i Retning af international Forstaaelse og Tilnærmelse bliver saa i Virkeligheden fuldkommen betydningsløst.

At der altsaa — det var ogsaa en Kritik, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen fremførte — vil komme en Del ekstraordinære Udgifter i Overgangstiden, har jeg gjort opmærksom paa, det vil